

1908

George Topârceanu

Bine-ai venit, an nou! – Cu voie bună,
Încrezători ți-ngenunchem-nainte:
Ne-aduci comoară de speranțe sfinte,
Ori prevestiri grozave de furtună?...

De pretutindeni se ridică șoapte
Și plâns înăbușit spre cel ce, ție,
Înduișat acum, ți-a dat solie
Să luminezi odată trista noapte!

Că sunt aici dureri nemângâiate,
Blesteme dureroase, – sunt copii
Flămânzi și goi, și casele pustii, –
Sunt cruci de lemn, la margine de sate...

Și morții lor așteaptă de la tine,
An milostiv, în toate să fii darnic –
Și să le spui că n-au jertfit zadarnic
Atâta sânge, gloanțele haine.

C-au încetat sălbaticile goane, –
Iar dacă sunt colibele cernite,
Copii orfani și mame văduvite
Nu vor mai plânge, sara, la icoane...

Un glas pornit din inimă curată,
Un tânăr glas te-ntâmpină acum:
Din largul țării spulberă odată
Mirosul greu de sânge și de fum.

An nou, an sfânt, – adu belșug în țară!
Dar să nu lege-n țernă sângerată
Un rod spurcat, sămânța cea bogată...
– An sfânt, adu-ni altă primăvară!

Să-nfrâni, cu grija zilelor de mâine,
Nelegiuitul râs al lăcomiei –
Și din prinosul roadelor câmpiei
Să se hrănească cei ce ne dau pâine.

De fructe multe, pomii încărcăți
Și spicul greu de boabe să se rupă!
O, an frumos, – cu bogății astupă

Prăpastia deschisă între frați!...

Împacă vrajba sufletelor noastre!
Nici plânsu-amar, nici blestemele gurii,
Nici pumnii strânși de vechiul foc al urii
Să n-amenințe cerurile-albastre...

Te-om preamări în laude, cu toții,
O, an al păcii binefăcătoare!
Și-ți vor aduce-n veacuri viitoare
Prinosul lor de cinste, strănepoții!